

θεωρητική διασκευή. Κι αυτό πρέπει να το τονίσουμε
 σά μιν αξιέπαινη προσπάθεια για τη μόρφωση του
 λαού μας. Κάποιες υπερβολές και κάμποσες παραξή-
 γημες δημιουργήσανε στον τόπο μας μιὰ εχθρική α-
 τμόσφαιρα για το κοινωνικό μας ζήτημα ανάμεσα σε
 πολλούς, που θά είχανε κάθε λόγο να συμπαιθούνε το
 εργατικό κίνημα. Σοσιαλισμός δεν είναι μόνο η οικο-
 νομική βελτίωση του ατόμου. Πρώτο και κύριο είναι
 το ανέβασμα του σημερινού ήθικου και πνευματικού
 επιπέδου της ζωής πάνω σε μιὰ γερή οικονομική βά-
 ση. Κι αυτό μόνο η φιλολογική μόρφωση του λαού θά
 το πετύχει. Το Θέατρο και το Βιβλίο έχουνε να παί-
 ξουνε το μεγαλύτερο ρόλο στο κοινωνικό δράμα που
 άρχισε να παίζεται. Αντίθετα με ό,τι γίνεται σήμε-
 ρα άλλοι και ποδ πάντων στη Ρωσία, ο λαός μας
 καθιστάρεται τρωμερά σε μόρφωση, γιατί και να θέλει
 να μορφωθεί δεν έχει τα μέσα. Γι αυτό χαριετίζουμε
 την τελευταία φιλολογική παράσταση της Σοσιαλι-
 στικής Νεολογίας σά μιὰ καλή άρχή, παραβλέποντας
 κάθε τυχόν τεχνική αδυναμία και σκηνηκή άτέλεια.

ΣΤΗ ΤΖΙΑ

Άμειλια και ογκιές, ξερολιθιές, φράχτες γουμμένοι
 Με τη σοφία την άρταστη της φύσης, που θά μένει
 Το αόητο μουσικό στο νού του ανθρώπου: ο γεωμετρία
 Της μέλλουσας και των πουλιών, πανόρια! Κι' ο σοφία
 Της ζωής, καταπόνηση, κι' ο κάταστρο οπιστάκι
 Σά ελ' ημικά ησοάκια!

Άγρος φρυγή, βροχός, ού μίχρη, στο μοιχείνιο
 Της πολιτείας έγρα ζωηρότατο άεροπτεράκι.
 Το κάκον, εκεί, τ' νόημα των καιρών για να κρατήσω
 Πασαίλω: μίς στον κορναχτό γίνεται, εμπρός και πίσω,
 Το δάκρυ, το χαμόγελο. Κι' άπαισία τη ρολόγια
 Αιολών, το βράδι, λόγια.

Πώς λαχταρώ, νησί μου γελιστό, πάντα να ζήσω
 Σά τόκαλα άεροπλάνα σου, την πολιτεία γάριστο!
 Έδω πόσο μεση ή ζωή! πόσο γλυκά τα λόγια
 Που λέει το άγαθό στο γυαλό! Και τί σοφία ρολόγια
 Γάστρια κι' ο ήλιος! Τι σερνό χορό σέρνον οι άδες,
 Οι υπεταμορφες κόρες!...

Τζού, 1918

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΤΗΣ ΔΥΓΕΡΗΣ

Την είδα, την άπάντηρα τη λυγρή σά κάστρα
 Στά κάστρα που τα στοιχειώσαν και τα φυλάσ οι δράκοι
 Χειπώνη ή ουδισιάρινη — Νεράϊδα Όνειροπλάστρα
 Πλάτος διαβάνη; δίφρασα, δός μου να πιώ νεράκι,
 Να πιώ νεράκι δυσοσφό, τί πάω για να πεθάνω...
 — Έδω περ' όδν έχομε ξανθό παλληκαράκι,
 Έχω κρασί γλυκασίνο, έχω τικρό φαμάκι,
 Κι' άπ' ό,τι θέλεις κότισσε μαζί να πιούμ' άπάνω.

Βαρειά κομμάκι, όμορφότε, βαρεια κι αναστενιάεις.
 Έύπνα λεβέντη κι έρεξε, οδοίαν οι οραούδες
 Κι' ο μαύρος σου σε καρτερεί: τί στέκεις και λογιάεις;
 Έύπνα κι άπάνω σά βονά χορεύοντε οι άγροδίες.
 — Πού νύβρω ποδια λυγρή ξανά για να κινήσω;
 "Αχ, το γλυκόπιση κρασί, μαρίστρα ξελομύστρα,
 Μού πήρε τα ούλλοίκα και πάω να λημονήσω,
 Κάλιο φαμάκι να κερών σά στοιχειωμένα κάστρα!...
 — Έύπνα λεβέντη κι έρεξε, οδοίαν οι οραούδες
 Κι' ο μαύρος σου σε καρτερεί: τί έχεις κι αναστενιάεις;
 Έύπνα κι άπάνω σά βονά χορεύοντε οι ξανθοδίες
 — Τι με κοιτάς παρόξενε; Τι με το νού σου βίβεις;
 — Ξανθή Νεραϊδογέννητη! Για τόμορφο σου γελι
 Λογιάω νεραϊδόλαλο τραγούδι να σοδ κίνο.
 Τα Παραμύθια σ' έμψλαν και σ' έμψησαν οι Θρόλοι
 Μες τα μέγα πάνω μου κοντά σου να πεθάνω!...

ΣΜΟΛΑΚΑ

ΜΑΡΤΙΑΤΙΚΟ

Κοκκινολαίμη, χειμωνοτρουλίτη,
 Της φράχτης και των σικηριών αλήτη,
 Μόλις τα πρώτα προβάλαν ροδάμια
 Μέσα άπ' τις καφαλές και τα σφεντάμια,
 Της φουλακής σου άφήρες τον κρυφάνα,
 Που σ' είχε κλείσει ο φόβος του χειμώνα,
 (— Βγήρες, θέλω να ειτώ, άπ' την άρμπυροξο
 Με κάτι δραματάλισματα σκερτσόζα.—)
 Και πρώτα σ' ένα χαμαϊδό(ν) άγκάθι
 Έστάθης να λιαστής. Σάν κατακάθι
 Πίκρας γαργάρισε στο λάργυγά σου,
 Μά ετύς ξεχύθηκε το τούλιμά σου
 Πάνου άπ' τα ξερά της φράχτης ρείκια,
 Σάν το χοχλάκιμα, που σά χαλίμα
 Τ' άκρογαλιού γλυστρά — σά γέλιου τούμμα
 Καθώς τα χείδογαργαίει το κίμα...

Κοκκινολαίμη, κάτι θάχεις πάθει...
 Έψήλωσε ή δουλειά σου και τ' άγκάθι
 Παράτησε με κάποια καταφρόνια,
 Και στής ψευδακακίας τ' άριοκλόνια,
 — Πίσω άπ' του κήπου μου τη μάντρα άνέθηκε.
 Σε βλέπω, κι' όρκο παίρνω πως χαζεύεις
 Με τα σπουργίτια που τα ξεκληρίδια
 Τόσα ξετσιπίατα κάνουν παιγνίδια,
 Σηκώνοντας τη ρούγα άπ' τις φρονές τους.
 Τώρα πάχουν τις έρωτογοιότρες τους...

Μά δε θά σ' άρεσε το ραβάτι
 Κι' αυτών, — κι' επέταξες στο κωπαρίσιο
 Το πιο άψηλό, — στην τζήμη του επιάστis.
 Κι' άφου καλά έχει έρπεροζυγιάστis.
 "Άνοιξες μ' άνταπόκριση έναρμόνια
 Με κάποια αιδεροπλάνα γελιδόνια,
 Που ή όστρια ή χτεσινή θά' τάχει φέρε
 Πέρα άπ' του Νότου τα υπερπόντια μέρη...

Κι' έχετε σεις τώρα άλλο ραβάτι
 Αιτού ψηλά, — όσαν ιοργύρω ή Φύση
 Σ' άγατολή, στη δύση και στα πλάγια
 Μ' όλα της να σμαράγδισε τα μάγια.
 Και μεθυσού σās έφερε κατάνηξη...

— Μά, ο άνδρωπε, δε νιώθεις; Ήθε ή "Άνοιξη!
 (— Πώς θέλεις σάν το νιώσω, άλαφροπούλι.
 Βαρειεστημένος άπ' το μεροδούλι:
 Ταιριάζει σ' ό κέφι να έχεις κ' όστρο.
 Που κοινωνιαίξισα μέσ' στο μαίστρο...
 Μά γέ, πύχει τυλίξει σά σφαλίγκι
 Σ' ένα αδιάλυτο δίχτυ ή Άνάγκη,
 Μιάν έπαρξη μοιάζω κομματιομένη,
 Που χάση άπό το Χάρο περιμένει...
 Μόνον αυτός θά δώσει στην ψυχή μου
 Φερό άνοιξιάτικου κι' άγέρα πρήμου
 Για να ξεφύγει σ' άσπρα όνειρονήσια,
 Που κρύβονται πίσω άπ' τα κωπαρίσια...

Φιλιστά

NOTARIUS